

Triệu Lâm sau khi ngồi yên nhìn bọn chúng chết, anh từ từ cúi trối cho Anh Nhã và miếng băng đen trên mắt. Anh Nhã mắt đã ướt nhòe, vẫn còn chút sợ trong lòng. Triệu Lâm cúi xuống, hôn lên trán cô, chất giọng trầm ấm ôn nhu an ủi:

- Có anh đây...

00:30. Cả hai về đến nhà. Ông bà Lam ngồi đợi, thấy cô đều chạy ra hốt hải, hỏi han:

- Con sao không? Bọn chúng có làm gì con không?...

Con bé Mai Phách nước mắt đầm đìa ôm chặt lấy cô. Đến lượt Ái Kỳ ả, ả giả vờ quan tâm bằng những câu hỏi ngập ngừng:

- May quá cô không sao rồi. Tôi...chiều nay tôi bị nhốt...Tên bắt cóc có nói gì với cô không?

Anh Nhã thật sự giờ đây rối bời, cô không biết liệu Ái Kỳ có đứng sau vụ này không. Tốt nhất bây giờ cô nên tránh xa ả ra, biết ả làm chuyện này thì thôi vậy, cô cũng không muốn tính toán gì nữa. Cô nhẹ nhàng đi qua, nói thử xem ả có phản ứng gì không:

- Hẳn nói nhiều lắm, nói những chuyện chỉ tôi biết... vì tôi bị bắt cóc mà

Nói rồi cô đi qua ả. Khuôn mặt Ái Kỳ bỗng dung thay đổi sắc, trong ả hỗn loạn lên, liệu cô đã biết mọi chuyện, cô đang tính toán điều gì...?

Đi lên phòng, Triệu Lâm bế cô vào ngay phòng tắm, tắm táp sạch sẽ cho cả hai. Anh nói:

- Chắc chắn hôm nay tên Hoàn Trú đó đã chạm vào da em, phải kì cọ sạch sẽ vào...

Anh Nhã phì cười sau 1 ngày mệt mỏi, để toàn thân cho anh mát xa.

1 lúc sau đi ra ngoài, cả hai đều trong bộ đồ ngủ. Bỗng nhiên Anh Nhã thấy có chút gì đó khó chịu trong người, toàn thân có vẻ rạo rức rã rời ra. Cô vội quay sang nhìn đồng hồ, kim điểm 00: 55. Nhớ lại lời của Hoàn Trú nói sau khi cho cô nốc 1 cốc nước trắng đục là 1 giờ sáng cái gì đó. Anh Nhã bắt đầu lơ mơ dần, cô sợ quá, liệu hẳn có cho cô uống thuốc độc không? Ngay lập tức Triệu Lâm đang nằm bên cạnh thì cô lao sang, nắm hẳn lên người anh, nói:

- Cứu em, Lâm...Lúc này Hoàn Trú có cho em uống loại thuốc gì đó, hẳn bảo 1 giờ sẽ phát tác...hức..em sắp chết...hức hức

Triệu Lâm nghe vậy cũng hoảng theo, anh vội đỡ cô dậy, đưa tay lên trán cô, nó nóng bừng, cả mặt cô đỏ ửng phơn phớt, chân tay cứ run rẩy lại, cơ thể cô cứ chà sát vào người anh, không chịu nằm im hẳn. Dấu hiệu của động kinh chẳng? Anh không biết, anh hỏi:

- Sao em không nói từ nãy chứ? Giờ em thấy cơ thể như nào?

Anh Nhã như mất kiểm soát, cô đè anh nằm hẳn ra, hạ thân ngồi trên cự l*ng sau lớp quần của anh, chà đi chà lại. Hai tay cô hôm nay lại di chuyển đến các múi cơ của anh, vạch hẳn áo ngủ của Triệu Lâm lên tận ngực, lộ ra các múi săn chắc cùng hai đốm hoa đỏ sẫm trên ngực anh. Anh Nhã liền đưa tay cầu véo chúng, nắm sắp đầu xuống, miệng ngậm vào nơi đầu hoa nhỏ của anh, tay bên kia thì cầu véo căng chúng đau đớn, bên dưới thì hoa ngu**t ra nhiều nước, thẩm ra ngoài quần, tiếp tục chà bên ngoài lớp quần của anh. Triệu Lâm nằm bất động, mặc cho cô chà đạp. Anh đang có chút khoái cảm, mê mê và suy nghĩ òng*ng lung. Không lẽ hẳn cho cô uống loại xuân dược cấp độ Chiếm đoạt- loại xuân dược cấp mạnh nhất,

người ta dễ rơi vào trạng thái u mê, thêm khát thoả mãn và đánh rơi liêm sỉ? Chắc chắn vậy rồi. Triệu Lâm vuốt đầu con mèo nhỏ đang cựa đầu trên ngực mình. Anh Nhã khổ sở, cô vẫn sợ thứ thuốc mình uống, nước mắt khóc ròng nhưng cả cơ thể không nghe lời, lao vào anh 1 cách điên dại. Cô khóc nấc lên:

- Lâm...hức hức...1 phút nữa...hơ...

00:59 phút. Chiếc kim giây cứ kêu tích tắc lên, sắp đến giờ hoàng đạo...

||||| Truyện đề cử: Vạn Cổ Chí Tôn |||||

01:00. Đồng hồ điểm 1 giờ tròn vạnh. Anh Nhã bỗng nhiên ngửa điên người lên, cô hét lên 1 cách yêu kiều:

- Hơ...ah...

Chiếc quần đùi của Triệu Lâm thăm theo thủy dịch tràn trề của cô. Suốt 5 phút vừa qua anh không có động tĩnh gì, chỉ nằm im xem con mèo nhỏ cào cào cơ thể mình. Cự l*ng nhô cao căng cứng lên khiến [ôJIG của Anh Nhã bị hếch lên cao 1 chút. Nơi đốm hoa đỏ sẫm trên ngực Triệu Lâm bị cô cắn mút đỏ tấy, nước bọt cứ tràn thối ra. Hơi thở của Triệu Lâm cũng có chút nhẩn nại.

Bắt đầu anh lật thế, để mình nằm trên, ma mị nói:

- Loại thuốc này chỉ có anh giải được